

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 8. Viri eruditi in Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum IX.
A. C. 891. pendendam certam pecuniæ summam
 cogentur. Oratio aliqua ad populum
 suum hujus Pontificis opus esse dicitur,
 quam inter Missæ Solemnia pronuncia-
 vit, qua aliquos in Ecclesia contra mode-
 stia leges peccantes aut garrulos, alios
 veneficiis & cantionibus magicis operam
 dantes increpat. Simplex est sermo &
 familiaris, sed auctoritate S. Scripturæ
 confirmatus. Præterea Stephanus a mu-
 nificentia in pauperes, captivos, & Ec-
 clesias, quas mire ornavit, commenda-
 tur. Videns, quod in Basilica S. Petri
 ad Nocturnos semel tantum offerretur
 incensum, constituit, ut ad omnes Le-
 ctiones & omnia Responsoria thus ado-
 leretur. Inter illa, quæ Ecclesiis dono
 dedit, complures libri, scilicet aliquæ
 S. Scripturæ partes, vel Patrum Homi-
 liæ adnotantur. Obiit secundum opi-
 nionem magis probabilem septima die
 Augusti anno octingentesimo nonagesi-
 mo primo, postquam Sacram Sedem tenuisset annis sex, uti in ejus Epitaphio
 legebatur.

Papeb. Con.

§. VIII.

Viri eruditi in Anglia.

Sup. Lib.
LIII. §. 3.

Rex Alfredus in Anglia, editis legibus
 tranquillitate publica reducta, ad li-
 terarum studia quoque revehenda ani-
 mum adjecit, quibus & veritas Religio-
 nis

nis defenderetur, & puritas morum con-
 fervaretur. Igitur missis in Franciam Le-
 gatis Grimaldum & Joannem Mona-
 chos & Presbyteros advocavit, ambos
 scientia & virtutibus insignes. Grim-
 baldus septennis Hugoni Abbati, Caroli
 Magni filio, in Monasterio S. Bertini, tra-
 ditus, & in majore ætate deinde Præpo-
 situs electus, recusavit accipere Abbatis
 nomen, quod ipsi Balduinus Calvus,
 Flandriæ Comes, tribuere volebat, eo
 consilio, ut jus nominandi in hac Abba-
 tia usurparet, & electionem abrogaret.
 Porro Grimaldus totius Congregatio-
 nis nomine Regem rogavit, ut ipsis Ful-
 conem, Archiepiscopum Remensem, Ab-
 batem daret, intrepide professus, malle
 se omnes e Monasterio migrare, quam
 sub potestate viri laici remanere. Ob-
 tinuerunt a Rege, quod petebant, nam-
 que Fulco Archiepiscopus is fuit, qui a
 Rege Alfredo rogatus Grimaldum in
 Angliam trajicere jussit. Erat tunc
 Grimaldus vir venerabilis, Cantor ex-
 cellens, in Sacra Scriptura & Scientia Ec-
 clesiastica versatissimus.

Joannes vero in Saxonia natus, & in
 Francia, in Monasterio Corbejensi, ut
 putant, educatus, felicissimum ingenium
 sortitus erat, quod deinde bonis literis
 & multis artibus liberalibus excoluit.

Sæculum IX.
 A. C. 891.

*Afferi. Me-
 neu. p. 14.*

*Mabill.
 Sæc. V. init.*

*Mabill.
 Sæc. V. p. 14.*

Sæculum IX. Cum igitur in Angliam circa annum
A. C. 891. octingentesimum octogesimum quartum
Id. Sæc. 4. cum quibusdam aliis viris doctis appu-
ad ann. 895. lissent, eorum documentis auditis Rex
Sup. Lib. Alfredus multum proficiens Magistros
XXXIV. suos opibus & honoribus auxit. Præ-
§. 14. ter eos vocavit etiam Asserium Mona-
 chum Asceterii Menevensis seu S. Dwidi,
 in extrema parte Walliæ positi. In hac
 Ecclesia Metropolitana Monachi ministra-
 bant; & Asserius Archiepiscopum co-
 gnatione sanguinis contingebat. Ægre
 consensit, ut in Regia Alfredi diversaretur,
 & aliquam anni partem ibi exigere. In
 Regiam vero ibat, consentiente Congre-
 gatione sua, ad conciliandum sibi Alfredi
 auxilium contra Hemeidi, Regis ipso-
 rum, tyrannidem. Quippe illi Walliæ
 populi, veterum Britonum profapia, nec-
 dum barbarorum ferocitatem exuerant.
 Asserius apud Regem Lectoris officio
 fungebatur, optimos Scriptores præle-
 gebat, & de doctrina conferebat. Ei-
 que Rex Monasteria Amgresburiense &
 Banuvillanum concessit; tandem vero
 Episcopum Schireburnensem creari cu-
 ravit.

Mabill. Phlegmundum quoque vocaverat, de
Sæc. 5. p. 58. gente Merciorum virum, qui in Cestria
 Insula annis permultis vitam anachore-
 ticam

ticam duxerat. Eum Alfredus ad Digni- Sæculum IX.
tatem Archiepiscopi Cantuariensis anno A.C 891.
ocingentesimo nonagesimo evexit.

Horum itaque virorum usus opera
Rex Alfredus in Angliam reduxit amo-
rem literarum, quæ usque adeo negle-
ctæ fuerant, ut rarissimi essent, qui lin-
guam latinam callerent. Supererat ta-
men Schola celebris Oxoniensis, cujus
Magistri docendi methodum a S. Gilda, Affer. p. 16.
Melchino, aliisque, S. Germani Antissio-
dorensis tempora repetentes, sibi tradi-
tam affirmabant. Unde anno ocingen-
tesimo octogesimo sexto Oxonii magna Schola Ox-
orta contentio inter Grimbaldu[m] & quos fordiensis.
adduxerat socios ex una parte, atque ex
altera inter senes illos Oxonienses Do-
ctores, qui recentiorum nuper advecto-
rum methodum & regulas respuebant.
Jam annis tribus gliscebant animorum dis-
sensio, tunc vero ad bellum literarium
ventum est. Quod ut componeret, ipse
Rex Alfredus Oxfordiam venit, tam u-
nam quam alteram partem summa pa-
tientia audit, monita salutaria suggerit,
nec prius inde, quam dissidentes recon-
ciliasset, discedit. Nihilominus Grim-
baldus, indignatus adversariorum perti-
naciæ, illico in Civitatem Wintonien-
sem & Monasterium nuper a Rege fun-
datum se recepit. Ubi munere Abbatis
suscepto obiit anno nongentesimo tertio,

Sæculum IX. octava Julii, qua die inter Sanctos hono-
A. C. 891. ratur.

Affer. p. 18.

Sup. Lib.

LIII. §. 43.

Joannes Abbas fuit Monasterii Æthelingiensis haud diu abhinc a Rege Alfredo extructi in illa Insula, quæ ipsi Asylum, Danis in Anglia dominantibus, præbuerat. Collapsa erat penitus Disciplina Monastica, tum ob frequentissimas Barbarorum incursiones, tum ob Anglorum socordiam, qui rerum omnium abundantia felices egestatem & laborem vitæ monasticæ spernebant. Unde nemo liberaliore genere ortus monasticum institutum sponte sua amplectebatur, & quamvis plurima in illis regionibus adhucdum extarent Monasteria, non nisi parvuli in iis alebantur, ætate necdum rationis capace. Regula autem nullatenus observabatur. His itaque causis permotus Rex Alfredus in novum suum Monasterium Æthelingiense diversarum nationum juvenes, præsertim Francos, immisit.

Postquam Joannes Abbas aliquot annis huic Monasterio præfuisset, duo ex illa Congregatione, unus Sacerdos, alter Diaconus, natione Galli, immani odio concepto, in optimi patris perniciem conjurant. Ergo servos duos pecunia corruptos jubent noctu in Ecclesia abscondi, his instructos mandatis: cum ille de more orandi causa solus intrasset, ceteris

ceteris Fratribus dormientibus, ad Alta-
re procumbentem percuterent, & cor-
pus ad ostium impudicæ mulieris ex-
portarent; quo omnes crederent, Vene-
ri indulgentem, deprehensum fuisse, &
occisum. Perditissimi ficarii mandato-
rum tenaces, & armati in Ecclesia ad in-
sidias collocantur; media nocte Joannes
Abbas, ut solitus erat, ad orandum ve-
nit, cumque ante Altare genua flexisset,
latrones nudo ferro erumpunt e latebris.
Ille intrepidus, alias artis militaris non
expers, ubi gressus præcipitantium stre-
pitum audiit, obviam se infert, corpus
tuetur, magna voce exclamans, Dæmo-
nes adesse, ut ipse nempe credebat, ra-
tus, tam exquisitæ nequitæ suspicionem
in homines cadere non posse. Discusso
somnia, properant ad auxilium feren-
dum monachi, audito Dæmonis nomine
pavidi; sed grassatores tunc quidem fu-
gerunt, Abbati lethali vulnere inflicto,
atque in paludibus monasterio subjectis
delituerunt. Monachi semianimem tol-
lunt mœrentes, & ad cellas deferunt;
nullos vero tristis casus magis affligere
videbatur quam versipelles illos, qui cæ-
dis auctores erant. At tam ipsi, quam
qui tetro facinori perpetrando manus
commodaverant, condignis suppliciis
fracti, scelus eluerunt. Hic vitæ finis
fuit Joannis Abbatis, qui alius fuit a Joan-

Sæculum IX.
A. C. 891.

Sup. n. 58.

Sæculum IX. ne Scoto, seu Erigena, Carolo Imperatori olim carissimo, atque etiam a quodam Joanne Sophista, qui Malmesburix martyrio affectus dicebatur.

§. IX.

Alfredi Regis Scripta.

Affer. p. 5. Alfredo Regi satis non fuit & literas & viros doctos fovere, sed etiam tam se ipsum quam populum suum erudiri voluit. Non ipse tamen in prima ætate literas didicerat; sed gentis suæ more venationi aliisque exercitationibus, quibus corpus duratur, indulserat. Duodenni major fuit, cum alphabetum cognoscere cœpit, & quamvis exinde sciendi avidissimus esset, bella tamen a Danis illata otium scientiis operam dantibus necessarium non concesserant. At rebus pacatis serio tempus omne cum viris doctis, quos advocaverat, literis dedit. Magna cura veteres versus lingua Saxonica concinnatos, qui illius Gentis historiam complectebantur, collegit, ipse Hymnos composuit, moribus populi sui formandis aptos. Ut illis, nimirum plerisque, qui linguæ latinæ ignari erant, obsequium præstaret, Doctorum virorum auxilio usus, libros quos judicabat fore utilissimos, & inter alios S. Gregorii librum Pastoralem, Historiam Pauli Orosii, & Bedæ, in linguam vulgarem

*Sup. Lib.
XLV. §. 29.*